

DC850
Đ100L

Phạm Vũ

Đà Lạt Thơ

SỞ VĂN HÓA - THÔNG TIN LÂM ĐỒNG
HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT LÂM ĐỒNG
- 2003 -

PHẠM VŨ

Đa

Lạt

Tho

Thư viện tỉnh Lâm Đồng

DC. 529

SỞ VĂN HÓA THÔNG TIN LÂM ĐỒNG
HỘI VĂN HỌC NGHỆ THUẬT LÂM ĐỒNG
- 2003 -

*Kính tặng thành phố Anh Hùng và Thơ Mộng
nhân kỷ niệm 110 năm ĐÀ LẠT HÌNH THÀNH
VÀ PHÁT TRIỂN*

*Trân trọng cảm ơn Ban Tổ chức kỷ niệm 110
năm "Đà Lạt hình thành và phát triển": Cảm ơn
Thành ủy, Hội đồng Nhân dân, Ủy ban Nhân dân
thành phố Đà Lạt và Hội Văn học Nghệ thuật tỉnh
Lâm Đồng đã tài trợ cho tập thơ được xuất bản.*

Tác giả : PHẠM VŨ

Thành phố của trăm miền

Cơn bão ở miền Trung
Cũng đổ vào Đà Lạt
Gió mùa đông bắc
Lạnh Thủ Đức
Đà Lạt cũng lạnh theo
Áp thấp nhiệt đới ở đâu
Đà Lạt cũng trắng màu mưa núi
Rừng thông đón, bốn mùa gió thổi
Cao nguyên xanh rời rợi của trăm miền
Có hạt mưa nào là hạt mưa riêng
Làm ướt tóc em, lúc dù nghiêng nơi góc phố
Quê chúng mình cao nguyên đất đỏ
Tình trăm nơi về ở đó, phải không em.

Mảnh đất lành

Có nơi nào
Như mảnh đất này không?
Sự giàu có giấu trong lòng
và phơi trên mặt đất
Rừng thông xanh, xanh ngút dài tầm mắt
Nhựa thông thơm mùi hổ phách vấn vương
Đồi thấp, đồi cao thơm ngọt vị trà hương
Cà phê chín, đỏ từng khuôn mặt núi
Những đồng cỏ mượt mà vẫy gọi
Bò CUBA chở sữa tới Lâm Đồng

Có nơi nào
Như mảnh đất này không?
Mỗi ngọn núi, mỗi dòng sông đều chở điện
Hồ Đa Nhim chao nghiêng đàn én liệng
Nước mắt dồn về, cho điện sáng nguồn vui
Thành phố THƠ HOA thấp đỏ góc trời
Mỗi cửa sổ một nụ cười để lại
Người trăm nơi mơ về Đà Lạt
Để một ngày được sống cảnh bình lai

Có nơi nào
Như mảnh đất này không?
Trăm sắc hoa sáng hồng mặt núi
Lúa vẫy gọi, hoa cà phê nắng dọi
Đồng rau xanh, xanh tới tận chân trời
Hoa quả bốn mùa cho Đà Lạt xanh tươi !

5

Nơi Đất trời giao duyên

Nửa đêm vùng thức dậy
Ngỡ mùa xuân đến rồi
Én đùa nhau trong tổ
Trên mái nhà của tôi

Sáng thức dậy đầy trời
Cánh én chao nghiêng ngả
Trời xanh trong trẻo quá
Mây nồn nà bơi bơi

Hoa trong vườn cứ nở
Không đợi năm, chờ mùa
Lá cứ xanh rồi rộ
Đất ẩm mùa hơi mưa

Thành phố buồn - se lạnh
Xuân bốn mùa cao nguyên
Đà Lạt ơi - Đà Lạt
Nơi ĐẤT - TRỜI giao duyên.

Đêm Đà Lạt

Đêm Đà Lạt là đêm rất trong
Bởi sắc lá rừng thông tím lại
Trời se lạnh cho đầu ta thư thái
Nóng cuộc đời, về đây mát lại dễ thương.

Đêm Đà Lạt anh cùng em đi trên đường
Phải khoác áo len mềm cho đỡ gió
Sao trên trời lặn vào nỗi nhớ
Những giọt tròn trăn trở với trời đêm

Ánh sáng của sao là ánh sáng mềm
Trong kẽ lá thành muôn nghìn mắt gió
Rớt xuống mặt hồ thành những chùm hoa nhỏ
Giọt vào lòng ta thành nỗi nhớ lặng im

Gió rừng thông, đêm rất mênh mông
Gió trong sạch đến vô cùng em ạ
Cho đời ta đêm về yên ả
Say gió cuộc đời quên vất vả gian lao

*Đêm Đà Lạt là đêm trên cao
Tay hái được những vì sao xa nhất
Quả hạnh phúc treo từng chùm trước mặt
Hái lấy cho mình không phải dễ đâu em.*

*Hãy lắng nghe, hãy lắng nghe trong đêm
Tiếng bước chân rất mềm của hạnh phúc
Đến quanh ta tạo thành vùng mơ ước
Một hơi thở dài... hạnh phúc sẽ bay đi.*

*Đêm Đà Lạt là đêm rất diệu kì
Màn đêm mỏng như tấm voan rất mỏng
Màu tím loăng trên tàn thông sẫm bóng
Mặt trời lên bằng hơi nóng TÌNH NGƯỜI .*

Bài thơ trên đỉnh mù sương

Bạn về với biển HẠ LONG
Hải còn nổi nhớ LÂM ĐỒNG - Chiều mưa
Con đường lên dốc gió lửa
Cành cây thấp thoáng như đùa trong mây
Hương hoa còn thoảng đâu đây
Tình vừa ấm, đã chia tay với rừng
Hạt mưa còn đọng rưng rưng
Trong từng ánh mắt ngập ngừng tiễn đưa !
Gửi về theo bạn cơn mưa
Chút mây, heo lạnh... cho vừa lòng nhau
Hạ Long ơi sóng rì rào
Núi BÀI THƠ hẹn khi nào gặp đây ?
Vui cùng nhau mới mấy ngày
Mà tình đã nặng, nghĩa đầy đã vương
Bài thơ trên đỉnh mù sương
Gửi về tặng biển tình thương của rừng.

Một nén trầm

Thuở ấy mịt mù sương gió reo
Đại ngàn thăm thẳm, núi cheo leo
Đường lên Ngoạn Mục quanh co lắm
Nát cả bàn chân vẫn cứ trèo!

Đi tìm chi đấy Bác Năm^(*) ơi !
Nước Pháp qua đây được mấy người
Say cảnh, say tình dân nước Việt
Xứ người yêu đến lệ trào rơi.

Bác lên tận đỉnh núi Lang Biang
Phóng mắt nhìn ra khắp mọi miền
Suối Bạc, suối Vàng ơi thác trắng
Đây miền đất hứa cảnh thần tiên.

Tưởng dấu chân đi để rồi qua
Ai ngờ từng dấu đã trở hoa
Đỉnh núi đêm nào nơi Bác đứng
Bây giờ điện sáng, ánh sao sa.

(*) Bác Năm tên YERSIN nhân dân ta thương yêu gọi

Thành phố trong mơ đã lớn rồi
Nhà cao khói phủ, ngói hồng tươi
Bóng thông xanh mượt trùn trên mái
Khúc khích kìa em thả nụ cười

Bác vẫn về đây, ời Bác Năm
Hôm nay thành phố tuổi tròn trăm
Trăm năm Đà Lạt - trăm năm Bác
Một nhành hoa thơm, một nén trầm

Đà Lạt 1993

Đêm cô đơn

*Em bỏ ra về thành phố gần ngơ
Rừng thông đứng lặng lẽ, ngơ ngác
Ngắm mặt hồ toàn những hình bóng khác
Để mình anh, đêm lạc giữa bơ vơ !*

*Hoa còn nở ven hồ cho ai nữa
Em đi rồi mỗi đứa, mỗi nơi
Cánh chim mỗi lưng trời chao liệng
Trái tim anh gõ nhịp với cô đơn.*

*Đêm xuống vội - Đà Lạt buồn se lạnh
Sao đây trời lấp lánh, mắt em đâu ?
Giọt sương ướt thấm vào nỗi nhớ
Hương Hoàng Lan thoang thoảng
nở trong đêm.*

Điểm son tặng trời

Thời gian lặng lẽ trôi
Trái hồng ngời sắc đỏ
Một điểm son tặng trời
Đỏ lòng ta nổi nhớ

Khát vọng sống với đời
Treo đầu cành chín đỏ
Một quả hồng mờ côi
Thành giọt sao nho nhỏ.

Thành phố trong rừng

Ta đến đây rồi ở lại đây
Với rừng thông thẳng lá xanh dày
Với mặt trời hồng đang trải nắng
Mặt hồ xanh biếc lá hoa bay

Ta đã đi trên khắp nẻo đường Tổ Quốc
Càng yêu hơn mỗi bước đi qua
Ôi đẹp những rừng dừa soi bóng nước
Những khóm tre xanh phủ những mái nhà

Đẹp biết mấy những rừng xanh trùng điệp
Của Tây nguyên - Việt Bắc - U Minh
Như tấm áo màu chàm xanh biếc
Phủ êm đềm trên giải đất ngàn năm.

Ta quay lại hỏi cùng quá khứ
Ai đã trồng lên những rừng xanh
Chỉ nghe gió rừng già tâm sự...
(Do bàn tay các vị thiên thần !)

Ta đến hỏi những đồi cháy đỏ
Thiên Thần đâu, sao chịu bỏ tay
Để mảnh đất trên mình xứt sứt
Rất hoang tàn, nắng dọi đỏ gay ?

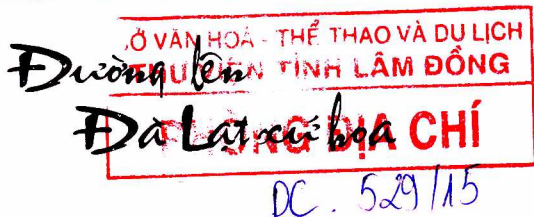
Thiên Thần đã đi từ ngày ấy
Còn lại ta đây những lớp người
Đã nghe tiếng gọi từ Sông Núi
Chung sức làm xanh những khoảng đồi

Ở những đồi hoang rang nắng đỏ
Ta ước thông nhựa lá xanh màu
Ta trồng khuynh diệp trên sườn dốc
Ta đặt xà cừ dưới vực sâu...!

Mỗi bước ta đi cây mọc theo
Lưng đồi, đỉnh dốc - bóng thông reo
Gió về động lại trên nhành biếc
Đà Lạt trong rừng xanh sắc yêu!

Bốn mùa xuân

*Mùa xuân đến từ nụ hoa
Đến trong mắt lá xanh nà nuột xanh
Mùi thơm quả chín trên cành
Cánh chim én lượn nghiêng vành thời gian
Mùa xuân trời đất giăng màn
Sợi mưa như tấm khăn voan trùm đầu
Ở kia, gió thổi về đâu
Để nghe lành lạnh trái sầu đông rơi !
Lòng riêng một thoáng bồi hồi
Thương cây trụ lá cho đời nụ hoa
Ai lên Đà Lạt cùng ta
Bốn mùa mát lạnh như là mùa xuân.*

Đường lên Đà Lạt mây bay
Nắng đùa trong lá thông say lòng người
Tình yêu lớn dậy trong tôi
Như từng búp lá đâm chồi, ngày xuân.
Đã đi muôn dặm xa gần
Cuối đời ta lại dừng chân nơi này!
Nhớ củ chụp, lá tàu bay (*)
Thương nhau san sẻ với đầy lưng ngô
Đồng bào Chil - Mạ - Kho
Đảng là lẽ sống - Bác Hồ niềm tin
Lội sông về với CÁT TIÊN
Ngược rừng lên đỉnh LÂM VIÊN ngày nào
HÒN NGA mấy bận ra vào
Chiến khu của những phong trào còn kia !
Yêu từng dòng suối, lá me
Thương từng tiếng vượn, tiếng ve rừng chồi.
Màu xanh, xanh đến bồi hồi
Trải ra tới tận chân trời còn xanh
Sông dài, thác bạc long lanh

Quê ta biết mấy ngọt lành ơi em
Ngựa ô đã hí vang rền
Cùng ai ai đến với miền đất hoa
Lâm Đồng - Đà Lạt quê ta
Hoa cà phê trắng như là nắng thơm
Đã từng dúi muối, lạt cơm
Đã từng mang nặng công ơn đất này
Ngắm hoa Đà Lạt chiều nay
Nhớ thương đồng đội
những ngày Trường Sơn.

* Loại rau rừng bộ đội đánh Mỹ thường ăn

Đa Tan La

Đa tan la - Đa tan la
Nghe oà! oà! Tiếng thác
Rừng âm u ru lời hát
Tự ngàn xưa, bạc mái đầu

Thăm thẳm chốn rừng sâu
Thác đổ vào nỗi nhớ
Đa tan la trần trở
Oà! oà! Tiếng thác reo

Đà Lạt - Thơ

*Ta thông thả với chiều thu Đà Lạt
Hồ Xuân Hương xanh biếc - tắm gương trong
Nhà phố cổ rêu phong mờ ngói đỏ
Mát rượi lòng - ời ngọn gió rừng thông!*

*Đà Lạt đang từng ngày biến đổi
Chợ đông vui hoa quả nhiều thêm
Em náo nức cùng thu khoe áo mới
Anh mơ màng trong sắc nắng rung rinh*

*Em có kịp cùng thu về không đấy
Để đêm nay lên phố rước đèn
Trời sẫm lại cho lửa lòng nhấp nháy
Ánh trăng thu vằng vặc sáng trong đêm.*

*Trăng trải xuống đồi thông muôn ánh bạc
Gió thu về se lạnh - heo may
Bỗng nghe vút lưng trời đồi tiếng hạc
Ấm lòng ta - giữa thành phố hoa bay.*

Hoa Quỳ

*Hoa quỳ đã nở vàng lối ngõ
Cớ sao trời còn nổi gió, đổ mưa
Chắc trên ấy cũng trong thời mở cửa
Tính nhâm nên quên chẳng đổi mùa.*

Trình nữ

*Nắng gió hôn sao em không xấu hổ
Anh chạm vào, em e thẹn - lạ chưa?
Mắt nhắm lại giả vờ, mắc cỡ
Trình nữ ơi, em trình tiết đến bao giờ.*

Hoa Trang Nguyên

Chẳng cần thi cử nhọc thân đâu
Cũng đỗ trạng nguyên chiếm giải đầu
Bảo lá màu xanh - sao lại đỏ
Rằng hoa không nhụy - gọi hoa sao?

Chính là ...

*Chính là đôi mắt của em
Thấp trong ánh một ngọn đèn tình yêu
Sương giăng - Đà Lạt - buổi chiều
Em đi để lại bao nhiêu là tình
Rừng thông xanh, đứng lặng thinh
Gió thơm thơm bởi hương tình của em
Anh say như thể say men
Anh yêu như có lửa nhen trong lòng
Đôi mắt trong, đôi mắt trong
Soi từng góc phố - ngưỡng dòng thời gian.*

Ơi núi rừng thiên lương

Em ở miền sông nước
Lên gập núi, gập rừng
Đêm mưa lòng lạnh buốt
Nhớ nhà mắt rưng rưng
Sáng dậy trời đầy sương
Gió rừng hun hút thổi
Tung chăn ra khỏi giường
Nghe tiếng chim mách gọi
Mặt trời lên đỏ chói
Như treo trên nóc nhà
Đất dâng hương mời gọi
Ô kìa một nhành hoa
Tặng người ở xứ xa
Lần đầu lên Đà Lạt
Em mỉm cười sẽ hát
Bài tình ca Cao Nguyên
Ơi núi rừng thiên lương
Người cho ta nhiều quá
Hương thơm hoa cỏ lạ
Và tình người ấm êm

Đêm công chiêng

*Đêm công chiêng
Trên đỉnh Langbiang
Tiếng chiêng gọi bản làng thức dậy
Đốt lửa lên cho củ rừng rực cháy
Núi ngả nghiêng theo điệu nhẩy xoay vòng
Má em hồng soi ánh lửa củi thông
Hương ngan ngát thơm lòng bao du khách.
Suối cứ chảy ngoài xa nghe róc rách
Rừng lặng im nghe em hát lời ru
Nhịp công chiêng quyện khói sương mù
Anh đứng lặng giữa mơ và thực
Ngọn lửa bập bùng, hòn than đỏ rực
Mắt em cười theo nhịp bước chân rung
Trời trên cao xa rộng đến vô cùng
Sao nhấp nháy theo nhịp công chiêng hát.
Đêm sâu thăm rượi cần cứ rót
Say ngả nghiêng cùng
nhịp bước công chiêng.*

Hoa bìm bịp

Những chiếc kèn màu tím
Đung đưa trên bờ rào
Lá xanh dày bịn rịn
Khiến lòng ta nao nao

Một câu hát đồng dao
Từ thuở nảo, thuở nào
" Ai đã làm dậu đổ
Để cho Bìm leo cao.!' "

Dậu không đổ có sao
Bìm Bìm đâu có chết
Lá xanh dù đất kiệt
Vẫn kèn tím xôn xao

Những chiếc kèn màu tím
Gió thổi vào lặng im
Câu đồng giao chết lịm
Thương mùa hoa bìm bìm

Ngắm thành phố từ trên cao 2000 thước

*Ta đứng trên cao hai ngàn thước
Mây dưới chân và hồ nước phía sau
Trời xanh sát ở trên đầu
Rừng thông đặc một màu tím sẫm
Thành phố xa xa đỏ, vàng lấm chấm
Như vườn hoa đẹp lắm em ơi !
Ta lên tay cao với được trời
Vịn mây trắng, toát mồ hôi leo dốc.
Gió hào phóng thổi tung mái tóc
Vời vơi đi bao nỗi nhọc ngày thường.
Đứng trên cao ta nhìn ngắm quê hương
Mái nhà nhỏ và con đường mới mở
Thành phố thơm như bông hoa vừa nở
Sáng bừng lên, rạng rỡ dưới trời mây !
Quê hương ta càng ngắm, càng say
Yêu thành phố, yêu rừng cây biết mấy
Ngắm đỉnh núi nhìn dòng sông thác chảy
Lòng ta vui biết mấy tự hào
Thành phố anh hùng, thành phố trên cao
Thành phố hoa anh đào và ước vọng
Thành phố trẻ đang hòa cùng nhịp sống
Với quê hương lồng lộng dáng rồng bay
Vút lên trời từ điểm đứng hôm nay.*

Nội của Đảng

Nửa thế kỉ trước đây
Căn nhà này là nội của Đảng
Một ngọn đèn dầu
 thắp sáng cả ba gian
Chi bộ có ba người
Đồng chí Quế bí thư
Và hai đảng viên chiến đấu.
Chiếc bàn máy khâu
 đặt giữa nhà che dấu
căn hầm kín đáo viết truyền đơn.
Chi bộ họp về đêm
Cờ búa liềm tung lên buổi sáng.
Thuở ấy, trời Đà Lạt còn u ám
Bỗng hừng lên ánh sáng Đảng soi đường.
Nửa thế kỉ qua rồi
Căn nhà nhỏ yêu thương
Vẫn đứng nép bên đường ta qua lại.

Ai biết được

Nơi này xưa máu đã chảy

Cho hôm nay trời Đà Lạt sáng màu hoa !

Hạnh phúc cho các em thơ

nhà trẻ khóm Đa Hòa

căn nhà ấy chính là nơi của Đảng.

Các em ngủ, các em chơi

trong vùng ánh sáng

từ năm mươi năm qua của Đảng dọi về.

Vọng tiếng lòng

Tiền bạn về với BAN MÊ

Cho ta gửi một lời về... nhận không

Thơ buồn xin viết một dòng

Nhạc sầu một khúc, tấm lòng một giây

Chút tình còn đọng trên cây

Gửi trong mưa gió, tháng ngày gió mưa

Thương nhau biết mấy cho vừa

Hồ - Xuân - Hương sóng, đông đưa gọi tình

Đà Lạt đẹp, Đà Lạt xinh

Đà Lạt là của chúng mình phải không?

Ô kìa ! Gió động cành thông

Giọt mưa rơi, vọng tiếng lòng thương nhau.

Màu trắng trinh nguyên

Ngày xuân lên viếng nghĩa trang
Tấm lòng thơm thảo, nén nhang nghĩa tình
Anh nằm trong đất lặng thinh
Năm mô nho nhỏ, trắng tinh giữa trời.
Ở đây nhiều lắm những người
Tuổi xuân mười tám, đôi mươi thắm nồng
Đã vì tổ quốc, non sông
Hy sinh không để một dòng tuổi tên
Tấm bia còn trắng y nguyên
Trắng như cái thuở nhân duyên buổi đầu.
Rừng thông Đà Lạt rì rào
Vọng lời anh hát năm nào còn đây
Khói hương trầm nhẹ nhẹ bay
Hoa xuân mọng nước
những ngày nhớ thương.

Nhớ Tết xưa

Mùa đông trong vườn mẹ
Hoa cải nở rất vàng
Mùa xuân trời đất dật
Những cánh én chao ngang
Cành khô xoè đậm lộc
Hoa đào trở đơm bông
Em đi về trong rét
Chiếc khăn choàng màu hồng
Ta đi vào chợ tết
Lạc trong rừng hoa xuân
Rừng rưng chùm cây quất
Quả vàng treo từng ngần
Nhớ " Ông Đồ " xưa quá
Ta tìm vào hàng tranh
Gặp toàn người xứ lạ
Hỏi đâu tranh " Tứ Bình "
Tết ngày xưa dung dị
Mà đượm tình quê hương
Tết bây giờ hoa mỹ
Đà Lạt mờ trong sương.
Cây nêu không còn nữa
Xác pháo thôi đổ đường
Đi một vòng chợ tết
Về gặp Hồ Xuân Hương.

Gửi về theo bạn nhành thơ

Bạn từ Nam Định vào đây
Thấy rừng, thấy núi mà say tình đời
Gặp nhau tay bắt, miệng cười
Tưởng đâu, hoá lại cũng người thành Nam
Bỏ quê lên núi khai hoang
Thương con sông Lấp quên làm sao quên
Bến phà Tân Độ đêm đêm
Sóng cồn còn dội trong tim đến giờ
Vẳng trong sương tiếng gọi đò
Chắc là cụ Tú đội ô đến tìm
Nhớ ai con mắt lim dim
Trống chèo làng Đặng trong đêm vãn dòn
Ngày xưa cái mất, cái còn
Vàng trắng vẫn sáng, vẫn tròn đầy thôi!
Nhớ thành Nam lắm người ơi
Phủ Thiên Trường mãi trong tôi đến giờ
Gửi về Nam Định nhành thơ
Có sương Đà Lạt, mưa mờ nhành thông
Có hoa, có trái đào bồng
Có từng ngọn gió - mát lòng người thương
Dạ này khắc gửi cố hương
Đứa con xa xứ mãi vương tình Người.

Suối Vàng

Nước xanh lại gọi suối Vàng
Giọt đời rơi xuống mơ màng đáy thoi
Suối Vàng xanh lắm người ơi
Cái hồ nước ở lưng trời lẳng lơ.

Liều tử

*Ơi cây liễu rũ ven hồ
Cớ sao buồn thế để thơ anh sầu
Chùm hoa lấm tấm nôn nao
Chung chiêng trong gió làm đau lòng người.*

Ta và bóng

Họ đến đây
Từ ngày xưa ngày xưa
Phá núi xây nên thành phố.
Người đến ở như chim về với tổ
Cứ đông dần
Rồi chỗ cũng chật thêm !
Những người chết đầu tiên
Được chôn riêng một chỗ
Ở nơi đó
Giờ cũng là thành phố
Đang lớn dần lên
Không rõ tự bao giờ !
Cùng trên một ngọn đồi
Được khai phá ngày xưa
Hai thành phố không có bờ ngăn cách.
Một thành phố cho người đang sống
Một thành phố cho người đã chết
Đứng nhìn nhau
Với khoảng cách - một thân người !
Thành phố sống - đầy tiếng trẻ reo vui

Thành phố chết ngùi ngùi hương khói lạnh
Nơi này LÀ TA
Nơi kia LÀ BÓNG
Cũng nhà xây - cửa rộng, bồn hoa...
Họ sống bên nhau, đoàn kết
Không tranh chấp.
Không quan toà
Không còn điều ác...
Tất cả là thánh thiện!
Thành phố CHẾT nghìn năm bất biến
Cứ lớn dần lên
Lớn dần lên
Lấn tới chỗ ta ngồi...!
Sao trên trời có lúc phải đổi ngôi
Dưới mặt đất người ơi đang đổi chỗ !
Chính ta ta xây nên nhà để ở
Cũng chính tay ta
đang xây thành phố để chôn mình.

Đà Lạt, 2/1997

Bất ngờ

*Hồ Xuân Hương - xanh đến bất ngờ
Giữa thành phố núi_ một rừng thơ
Ai từng soi bóng trong dòng nước
Sẽ thấy cuộc đời lắm ước mơ*

Mắt ngọc huyền

*Đa Thiện hồ soi, mắt ngọc huyền
Bảng lảng sương chiều, bóng núi nghiêng
Một chiếc thuyền con trôi lơ lững
Về đâu! Hay tới cõi Chân Thiên*

Trúc Lâm - Thiền Viện

Thiền viện đây_ chín núi_ bảy hồ
Nắng phủ ngàn thông, sương, khói mờ
Rừng trúc xôn xao chiều cửa Phật
Rung động lòng ta bao tứ thơ

Sao Hôm

Anh là ngôi sao Hôm
Để em nhìn mỗi tối
Khi sao lên đầy trời
Em tìm anh mắt mỗi

Triệu vì sao, nhiều quá
Biết anh ở nơi đâu
Con vệt lệt trên đầu
Giải Ngân Hà xa lạ

Ô kìa một đàn quạ
Bắc cầu qua sông Ngâu
Tìm Bắc Đẩu phương nào
Gặp Nam Tào im lặng

Sao mà ghét anh thế
Chẳng có một trời riêng
Để mà sáng suốt đêm
Cho em nhìn thỏa chí !

Em ơi đừng buồn nhé
Anh sẽ về cùng em
Khi trời sắp tàn đêm
Góc trời Tây anh đợi

Dù khác nhau tên gọi
Anh vẫn là anh thôi
Dù lặng im không nói
Vẫn yêu em suốt đời.

Vắng bà

Vắng bà mới mấy ngày thôi
Mà sao nhà trống vắng ơ là buồn
Đàn gà xao xác trong chuồng
Nồi cơm nấu muộn, rau vườn biếng xanh
Thịt kho mặn, lạt khó ăn
Canh rau thập cẩm thềm dành nhịn thôi
Trẻ con luôn nhắc : Bà ơi !
Thằng cu ngoại thức, nó cười băng quơ
Mắt đen thì thật ngây thơ
Uốn cong lưng đợi bà vô vườn mình
Vắng bà đêm rộng dài kinh
Ngồi làm thơ chán, buồn tênh lại nằm
Bốn gian nhà sáng đầy trăng
Trống ơ là vắng, chỗ nằm rộng ghê
Mùa này ngoài Bắc rét khuya
Bà mang áo ấm đủ chưa hồi bà
Phong phanh mấy mảnh áo đà
Khéo không cảm lạnh rồi là khổ thân
Tuổi bà đã ngoài lục tuần
Ngẫm thương nhiều khổ, ít phần được vui
Mau về Đà Lạt bà ơi
Ông con tôi vẫn thức ngồi đợi trông.

Mùa xuân gõ cửa

Em ơi đi cùng anh
Lên đồi thông đón tết
Cơn gió lùa cái rét
Về một vùng núi xa
Thành phố nở ngàn hoa
Trắng, đỏ, vàng sườn núi
Hương thơm như mời gọi
Ta lạc vào cõi tiên
Tắm ngụp trong thiên nhiên
Ta thấy đời thoát tục
Cởi trần ngàn buồn bực
Thả cho bay về trời
Để đón nhận em ơi
Hương mùa xuân tinh khiết
Tình yêu là bất diệt
Hạnh phúc mãi muôn đời
Cái xấu sẽ qua thôi
Khi tình người rộng mở
Mùa xuân đang gõ cửa
Vào lòng người vang xa.

Thành phố lạc vào cổ tích

Thành phố này tưởng không có thật
Lên lần đầu, ngỡ lạc vào cổ tích
Khói sương mờ che khuất lối đường lên
Đi trong mây tưởng lạc đến cõi tiên.
Rừng thông dựng trên sườn dốc thẳng
Không thấy trời, chỉ rừng xanh thăm thẳm
Vách đá ngân rung tiếng thác đàn
Mùi nhựa thông thoang thoảng tỏa lan
Ta tắm ngụp trong làn sương mỏng.
Một thoáng lạc! chạy dọc theo cột sống
Đưa ta vào cõi mộng tâm linh
Tiếng chuông chùa và tiếng cầu kinh
Cứ ảo ảo vô hình, vô dạng!
Đường mất hút dưới vực sâu đen thẳm
Bỗng hiện ra trong nắng ấm bất ngờ
Cứ như trò đuổi bắt lúc trẻ thơ
Khó bắt gặp và chẳng sờ thấy được !
Lên Đà Lạt để săn tìm điều ước
Của người xưa đánh cược với hôm nay

Giữa trưa hè trời lồng gió heo may
Sương giăng mắc trắng đầy thung lũng
Đường uốn lượn như đi vào cõi mộng
Sườn đồi cao đánh võng với hàng cây
Hoa bay bay, kìa bướm cũng bay bay
Thành phố chợt hiện ngay trước mặt
Một vùng sáng lung linh giữa trời và đất
Đà Lạt ơi - em đẹp đến không ngờ
Nước hồ xanh ngơ ngẩn một hồn thơ
Anh chết lặng giữa mơ và thực.
Sẽ rất buồn nếu ta không đến được
Với sương mờ Đà Lạt chiều nay
Ngắm rừng thông cổ tích dưới trời mây.

- MỤC LỤC -

	Trang
- Thành phố của trâm miến	3
- Mảnh đất lành	4
- Nơi đất trời giao duyên	6
- Đêm Đà Lạt	7
- Bài thơ trên đỉnh mù sương	9
- Một nền trầm	10
- Đêm cô đơn	12
- Điểm son tặng trời	13
- Thành phố trong rừng	14
- Bốn mùa xuân	16
- Đường lên Đà Lạt xứ hoa	17
- ĐaTanLa	19
- Đà Lạt - Thu	20
- Hoa quỳ	21
- Trinh nữ	22
- Hoa trạng nguyên	23
- Chính là...	24
- Ôi núi rừng thiêng liêng	25
- Đêm cổng chiêng	26
- Hoa bìm bịp	27
- Ngắm thành phố từ trên cao 2000 thước	28
- Nôi của Đảng	29
- Vọng tiếng lòng	31
- Màu trắng trinh nguyên	32
- Nhớ tết xưa	33
- Gởi về theo bạn nhành thơ	34
- Suối vàng	35
- Liễu rũ	36
- Ta và bóng	37
- Bất ngờ	39
- Mắt ngọc huyền	40
- Trúc Lâm - Thiền viện	41
- Sao hôm	42
- Vắng bà	44
- Mùa Xuân gõ cửa	45
- Thành phố lạc vào cổ tích	46

Đà Lạt Thơ

Tác giả : **PHẠM VŨ**

Xuất bản : Sở Văn hóa Thông Tin Lâm Đồng

Chịu trách nhiệm xuất bản :

DƯƠNG THÀNH ĐỒNG

Biên tập :

THANH NGUYỄN

Trình bày :

HUY HOÀNG

Sửa bản in :

HOÀNG KIM

In 500 cuốn khổ 11 x 18cm tại Cty In & PHS Lâm Đồng. Giấy phép xuất bản số : 29/VHTT cấp ngày 14/7/2003. In xong và nộp lưu chiểu tháng 10 năm 2003

PHẠM VŨ

Tên thật : VŨ THUỘC

Sinh năm : 1936

Tại : THÁI BÌNH

Hội viên Hội Văn học -
Nghệ thuật Lâm Đồng -
Đà Lạt

○ Tác phẩm đã xuất bản :

- Tập truyện ngắn :
Khẩu súng, NXB QĐND - 1963
- Kịch nói :
Sao Hôm - Sao mai, NXB QĐND - 1967
- Trường ca :
Đường 9 anh hùng, NXB Trĩ Thiên - 1971
- Thơ :
Hành tinh cô đơn, NXB VHDT - 1996
Ta và bóng, NXB VHDT - 2000
Đà Lạt thơ, Sở VHTT Lâm Đồng - 2003

○ Sẽ xuất bản :

- Tác phẩm :
40 năm thơ Phạm Vũ
- Tiểu luận :
Phê bình và giới thiệu tác phẩm văn học
- Tiểu thuyết :
Nhật ký người làm báo